

РЕШЕНИЕ

№ 85

гр. Г.Т., 02.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Г.Т. в публично заседание на четвърти юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росен М. Стоянов

при участието на секретаря Радостина Ил. Стоянова
като разгледа докладваното от Росен М. Стоянов Гражданско дело №
20223220100382 по описа за 2022 година

за да се произнесе, съобрази следното:

Производството е образувано на основание искова молба с вх. №3060/22.11.2022г. от „К.И.И. БГ“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „П.В.“ №21, Б.Ц. „Л. – 6“, ет. 2, чрез пълномощника З.Н.Д. - в качеството ѝ на член на Съвета на Директорите, упълномощена от Б.А.Р. и А.Б. - в качеството им на представляващи Дружеството, чрез юрисконсулт Л. К. Н., преупълномощена от З.Н.Д., съдебен адрес: гр. С., бул. „П.В.“ №21, Б.Ц. „Л. – 6“, ет. 2, срещу Е. М. М. с ЕГН - *****, от гр. Г.Т., обл. Д., ул. „Т.“ №12, вх.А, с посочено правно основание чл. 422 от ГПК и цена на иска: 4602.87лв. /четири хиляди шестстотин и два лева и осемдесет и седем стотинки/.

Претендира се да се признае за установено, че ответника дължи на ищеца сумите, за които е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. № 224/2022г. по описа на Районен съд - Г.Т., а именно: сумата от 4268.88 лв. /четири хиляди двеста шестдесет и осем лева и осемдесет и осем стотинки/ остатък от непогасена главницата по Договор за кредит № 1308434, сумата от 333.99 лв. /триста тридесет и три лева и деветдесет и девет стотинки/ - остатък от възнаградителна лихва за периода от 30.10.2013г. /датата на сключване на договора за кредит/до

24.10.2016г. /дата на цесия/, ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението пред съда /21.06.2022 г./ до окончателното изплащане на вземането.

Претендират се сторените по заповедно и исково производство разноси. Релевиращи са доказателствени искания.

В исковата молба се излагат твърдения, че на 30.10.2013г. между ответника и „У.К.Ф.“ ЕАД е подписан Договор № 1308434 за отпускане на потребителски паричен кредит с чиста стойност на кредита в размер на 5 635.52лв., в който договор ответника се е задължил да погаси усвоения кредит чрез 84 анюитетни месечни вноски, всяка от които в размер 101,00 лв., като първата падежна дата е била 01.12.2013г., а последната падежна дата е 01.11.2020г., а общата дължима сума, която е следвало да бъде върната по сметка на „У.К.Ф.“ ЕАД в края на периода, е в размер на 8 484,00 лв. Вследствие на възникналите между ответника и „У.К.Ф.“ ЕАД договорни правоотношения, ответника е погасил 28 пълни падежирили вноски по дълга в периода от 01.12.2013г. - 01.03.2016г., както и една частична вноска с падежна дата 01.04.2016г., като е внесъл общо 2 841.16 лв., както и е внесъл сума в общ размер на 4.79 лв., представляваща общо внесена сума по лихви за просрочие, остатъкът от 1 057.54 лв., представлява недължими редовни лихви. Ответникът не е внесъл оставащите 55 пълни и една частична вноска и съобразно уговорения погасителен план е изпаднал в забава. На 24.10.2016 г. между ищецът и „У.К.Ф.“ ЕАД се сключил Договор за цесия, по силата на който „У.К.Ф.“ ЕАД /като цедент/ цедира вземането си по гореописания Договор за потребителски кредит на „К.И.И. БГ“ ЕАД /като цесионер/. Съгласно Договора за цесия, „У.К.Ф.“ ЕАД прехвърля на ищеца - цесионера „К.И.И. БГ“ ЕАД парични вземания, произтичащи от просрочени и неизплатени Договори за потребителски кредити, които са подробно описани в Приложение №1, представляващо неразделна част от Договора. В предмета на сключения Договор за цесия от 24.10.2016г. е включено и вземането по Договор за потребителски кредит № 1308434 от 30.10.2013 г., сключен между „У.К.Ф.“ ЕАД и ответника М.. Вземането на ищеца възлиза на 4,602.87 лв., от които 4,268.88 лв. остатък от непогасена главницата и 333.99 лв. остатък от възнаградителна лихва за периода от 30.10.2013г. /датата на сключване на договора за кредит/ до 24.10.2016 г. /дата на цесия/. Ищецът с пълномощно от

24.10.2016г., както и съгласно чл. 3.2 от сключения Договор за цесия, предишният кредитор /цедентът/ „У.К.Ф.“ ЕАД го е упълномощил да уведоми от името на „У.К.Ф.“ ЕАД всички длъжници по вземанията на „У.К.Ф.“ ЕАД, които „У.К.Ф.“ ЕАД е цедирало, съгласно сключения Договор за цесия от 24.10.2016 г. Предвид това и съгласно разпоредбата на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД, цедентът „У.К.Ф.“ ЕАД, чрез пълномощника си „К.И.И. БГ“ ЕАД, е изпратил чрез препоръчана поща до ответника - длъжника Е. М. М. Уведомление за извършеното прехвърляне на вземания. Пратката е изпратена до ответника. Същата е била получена, като е надлежно отбелязано на върналата се на изпращача обратна разписка. Копие от обратната разписка е приложена към настоящата молба. Ищецът излага, че въпреки горното, с настоящата искова молба и приложеното към нея Уведомление за извършено прехвърляне на вземания, с което от името на цедента го уведомява за сключен на 24.10.2016г. Договор за цесия между „У.К.Ф.“ ЕАД и „К.И.И. БГ“ ЕАД, по силата на който „У.К.Ф.“ ЕАД, в качеството си на цедент, продава на цесионера „К.И.И. БГ“ ЕАД изрично посочени вземания, произхождащи от договори за потребителски кредити. Към датата на изготвяне на молбата всички непогасени вноски по горепосочения Договор за кредит са с настъпил падеж и съгласно чл. 84, ал.1 от ЗЗД Е. М. М. е изпаднал в забава. В този смисъл претендираното вземане е изискуемо в пълен размер.

С Разпореждане №137/03.04.2023г., съдът е назначил адв. И. Р. от АК - Д. за особен представител на ответника Е. М. М. с ЕГН - *****, постоянен и настоящ адрес гр. Г.Т., обл. Д., ул.„Т.“ №12, ет.1.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът Е. М. М. с ЕГН - *****, чрез адв. И. Р. от АК – Д., представя отговор на исковата молба, в който предявеният иск се оспорва изцяло като недопустим и неоснователен. Ответникът твърди, че липсват данни извършената цесия да е сведена до знанието на ответника и поради тази причина пасивната легитимация на ответника липсва. От представената обратна разписка на БТК се вижда, че подпис на получател липсва. Извършеното прехвърляне не е годно да ангажира ответниковата отговорност, тъй като то не може да му бъде противопоставено при липса на съобщаване. Исковата претенция е недопустима с оглед изтеклата погасителна давност по смисъла на чл. 111, б. „в“ от ЗЗД, тъй като от датата, на която ищецът твърди, че ответника е

изпаднал в забава - 01.04.2016г. и датата, на която е заявил искането си за издаване на заповед за изпълнение - 21.06.2022г. се установява, че законовоопределения тригодишен давностен срок е изтекъл и е погасено правото за предявяване на каквато и да е претенция касателно процесното вземане.

Районен съд – Г.Т., като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 2, вр. с чл. 12 от ГПК, обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на исковете:

Видно от приложеното ч.гр.д.№224/2022г. по описа на Районен съд – Г.Т., вземанията по настоящото производство съответстват на тези по заповедта за изпълнение. Заповедта е връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 от ГПК. Исковете, по които е образуван настоящият процес, са предявени в едномесечния срок по чл. 415, ал.1 от ГПК.

Съдът не споделя възражението на ответника за недопустимост на производството, доколкото цесията не е връчвана на длъжника от цедента и е невалидна по отношение на него. Исковете са предявени от „К.И.И. БГ“ ЕАД, ЕИК ***, искът по чл.422 ГПК се предявява от цедента, като се прилага нормата на чл.226 ГПК. Тоест легитимиран да предяви искът по чл.422 ГПК е както цедентът, така и цесионерът. В случая искът е предявен от цесионерът. Съобразно разпоредбите на чл.99 ЗЗД длъжникът е уведомен за цедирането на дълга му с изпращане на писмо - уведомление от дата 03.11.2016г. съгласно предоставените от първоначалния кредитор правомощия. Със съобщаването на цесията, на длъжника е предоставен 7-дневен срок за доброволно изпълнение. Уведомяването за цесия се извършва най-късно с исковата молба. В случая към исковата молба е приложено уведомление за цесия, т.е. връчването на уведомлението е извършено най - късно с връчване на съдебните книжа.

От събраните писмени доказателства се установява, че прехвърлянето на вземането в полза на ищеца не е съобщено на длъжника лично. Изпратеното до него уведомление не е връчено с отбелязване, че пратката е

непотърсена. Това, обаче, не води до заключение за недължимост на сумата. В този смисъл е установената и трайна съдебна практика - Решение № 3 от 16.04.2014 г. на ВКС по т. д. № 1711/2013 г., I т. о., ТК, докладчик съдията Росица Божилова, Определение № 802 от 28.10.2015 г. на ВКС по т. д. № 186/2015 г., I т. о., ТК, докладчик съдията Мариана Костова. След като исковата молба е счетена за редовно връчена на процесуалния представител на ответника М. и към нея са приложени уведомлението за цесията, следва да се счита, че с получаване на документите той е надлежно известен за новия си кредитор. Възражението, че е представляван от особен представител, назначен от съда, а не от законен такъв или от избран от него представител, не е достатъчен аргумент, за да приеме съдът, че цесията не е съобщена. С назначаването на особен представител на ответника всички процесуални действия в производството следва да се считат за редовно и надлежно извършени и законът не предвижда изключения. Ето защо, след като особеният представител е получил книжата по делото, съдът приема, че е налице уведомяване на длъжника, както е прието и в Решение № 198 от 18.01.2019 г. на ВКС по т. д. № 193/2018 г., I т. о., ТК, докладчик съдията К.Г.. Действително, при приложение на т.18 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г. на ВКС по тълк. д. № 4/2013г., ОСГТК може да се направи извод за липса на настъпила предсрочна изискуемост на целия кредит. В същото време съдът съобрази разпоредбата на чл.3 от общи условия за предоставяне на потребителски кредит по договор № 1308434/30.10.2013г. за отпускане на потребителски паричен кредит, предвиждаща задължение за кредитополучателя ежемесечно да погасява сумата на текущото си задължение, включваща усвоена и непогасена главница, лихви и други разходи. В исковата молба са изложени твърдения за погасени 28 вноски пълни падежирали вноски по дълга в периода от 01.12.2013г. - 01.03.2016г., както и една частична вноска с падежна дата 01.04.2016г. Ответникът Е. М. М. е внесъл общо 2 841.16лв., както и е внесъл сума в общ размер на 4.79 лв., представляваща общо внесена сума по лихви за просрочие, остатъкът от 1 057.54 лв., представлява недължими редовни лихви.

Ответникът не е направил оставащите 55 пълни и една частична вноска от общо 84 и съобразно уговорения погасителен план е изпаднал в забава. По делото липсват както твърдения, така и данни за други погасени месечни анюитетни вноски.

При така описаното и в съобразяване с тълкуването на закона, извършено с Тълкувателно решение № 8 от 2.04.2019г. на ВКС по т. д. № 8/2017г., ОСГТК, съдът приема, че може да бъде направен категоричен извод за дължимост на сумата на главницата и договорната лихва за вече падежиралите вноски към настоящия момент, които са 55 на брой пълни и една частична вноски.

Съобразно Договор №1308434/30.10.2013г. за отпускане на потребителски паричен кредит и приложения погасителен план, дължимите суми възлизат на 4268.88 лв. /четири хиляди двеста шестдесет и осем лева и осемдесет и осем стотинки/ остатък от непогасена главницата по Договор за кредит № 1308434, сумата от 333.99 лв. /триста тридесет и три лева и деветдесет и девет стотинки/ - остатък от възнаградителна лихва за периода от 30.10.2013г. /датата на сключване на договора за кредит/до 24.10.2016г. /дата на цесия/.

С оглед изложеното съдът счита, че ищецът е процесуално легитимиран да предяви иска, а исковете са допустими и подлежат на разглеждане по същество.

По същество:

Предявени са обективно кумулативно съединени положителни установителни искове с правна квалификация чл.422 във връзка с чл.415 от ГПК във връзка с чл.99 във връзка с чл.240 ал. 1 и ал.2 от Закона за задълженията и договорите и чл.86 от Закона за задълженията и договорите.

За да бъдат уважени така предявените искове ищецът следва да установи валидно сключен договор за заем, в това число предоставяне на заемната сума на заемателя, уговорка за заплащане на договорна възнаградителна лихва, размер и падеж на вземанията, уговорка за заплащане на неустойка за забава, размер на неустойката за забава.

По възражение за изтекла погасителна давност следва да докаже настъпване на факти и обстоятелства, довели до спиране или прекъсване на давността. Ответникът следва да проведе насрещно доказване, а при установяване на горното от ищеца, че е платил в срок главницата и договорните лихви по договора за заем. По възражението за изтекла погасителна давност следва да докаже изтичане на предвидения в закона срок

на погасителната давност.

Видно от Договор №1308434/30.10.2013г. за отпускане на потребителски паричен кредит, „У.К.Ф.“ ЕАД се задължава да предостави на ответника – кредитополучател, чиста дтойност на кредита, а именно сума в размер на 5 000лв., в който договор ответника се е задължил да погаси усвоения кредит чрез 84 анюитетни месечни вноски, всяка от които в размер 101,00 лв., като първата падежна дата е била 01.12.2013г., а последната падежна дата е 01.11.2020г., а общата дължима сума, която е следвало да бъде върната по сметка на „У.К.Ф.“ ЕАД в края на периода, е в размер на 8 484,00 лв.

Видно от договора всяка страница от същия носи подпис на ответника.

Обстоятелството, че ответникът е получил заемната сума се установява и от извършените от него плащания по договора. Предвид изложеното съдът приема, че между страните е сключен договор за заем с посоченото по приложения договор съдържание, по който ответникът е получил заемната сума в размер на 5000 лева, която се е задължил да върне в предвидените в договора срокове и условия.

Наред с това съдът намира, че в договора не са налице нарушения на разпоредбите на чл. 6, чл. 7, т. 4 - 14, чл. 8, ал. 1, чл. 9, ал. 1 и чл. 10 от ЗПК /отменен 12.05.2010г./, приложим в случая, не са наведени и доводи от ответника за наличие на такива нарушения, поради което съдът приема, че договорът е валидно сключен.

Доколкото съдът приема, че исковете са основателни следва да разгледа своевременно заявеното от ответника, в срока по чл.131 ГПК, възражение за изтекла погасителна давност.

За вземането за главница е приложима общата 5-годишна давност, а за вземанията за лихва кратката 3-годишна давност.

Съгласно чл. 114 от ЗЗД, давността тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. В конкретния случай става въпрос за договор за кредит, при който престациите представляват задължение за неделимо плащане. Обстоятелството, че се извършват погасителни вноски съобразно погасителен план, не превръща този договор в такъв за периодични плащания. (Решение № 261 от 12.07.2011 г. на ВКС по гр. д. № 795/2010 г., IV г. о., ГК,

постановено по реда на чл. 290 ГПК). Договореното връщане на заема на погасителни вноски представлява съгласие на кредитора да приеме изпълнение от страна на длъжника на части, т.е. касае се за разсрочено погасяване на едно общо задължение на отделни части. Ето защо приложим по договора за кредит се явява общият петгодишен давностен срок, който тече от настъпването на изискуемостта на цялото вземане, т.е. считано от изтичане срока на кредита според погасителния план, а именно 01.11.2020 г. В този смисъл е и съдебната практика - Решение №261/12.07.2011 г. по гр. д. № 795/2010 г. на ВКС, ГК, IV г.о. и Решение № 28/05.04.2012 г. по гр. д. № 523/2011 г. на ВКС, ГК, III г.о. В случая, всички вноски по погасителния план са с настъпил падеж, което прави цялата дължима по договора сума изискуема от 01.11.2020г.

Съобразно разпоредбата на чл. 422, ал.1 ГПК, определящ от кой момент се счита предявен искът, което води до заключение, че не е изтекъл петгодишен давностен срок. Още повече, на осн. чл.115, б.Ж от ЗЗД, давност не тече докато трае съдебният процес относно вземането, т.е. от 21.06.2022г., датата на депозирането на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда.

Предвид горното съдът намира, че не е изтекла предвидената в закона 5-, респективно -3-годишна давност.

Като законна последица от уважаване на иска ще се уважи и претенцията за законната лихва за забава върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 410 – 11.08.2021г., до окончателно изплащане на сумата.

По отговорността за разноските:

С оглед изхода на спора право на разноски се пораждат единствено за ищеца.

На основание на чл.78 от ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени заплатените и поискани по гр. дело №382/2022г. по описа на Районен съд – Г.Т. разноски в размер на 1152,34 лева (в това число 92,06 лева - държавна такса, 760,28лева депозит за особен представител и 300.00 лева - юрисконсултско възнаграждение). В съответствие с т.12 от Тълкувателно решение №4/18.06.2014 г. по тълкувателно дело №4/2013 г. на ОСГТК на ВКС

съдът в исковото производство се произнася с осъдителен диспозитив по дължимостта на разноските в заповедното производство, поради което ответника трябва да бъде осъден да заплати разноските по ч. гр. д. № 224/2022г. по описа на Районен съд - Г.Т. в размер на 242,06 лева (в това число 92,06 лева - държавна такса, 150.00 лева - юрисконсултско възнаграждение).

Водим от горното, Районен съд – Г.Т.

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че Е. М. М. с ЕГН - *****, от гр. Г.Т., обл. Д., ул. „Т.“ №12, вх.А, ДЪЛЖИ НА „К.И.И. БГ“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „П.В.“ №21, Б.Ц. „Л. – 6“, ет. 2 сумата в размер на 4268.88 лв. /четири хиляди двеста шестдесет и осем лева и осемдесет и осем стотинки/ остатък от непогасена главницата по Договор за кредит № 1308434, сумата от 333.99 лв. /триста тридесет и три лева и деветдесет и девет стотинки/ - остатък от възнаградителна лихва за периода от 30.10.2013г. /датата на сключване на договора за кредит/до 24.10.2016г. /дата на цесия/, ведно със законна лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението пред съда - 21.06.2022г., до окончателното изплащане на вземането.

ОСЪЖДА Е. М. М. с ЕГН - *****, да заплати на „К.И.И. БГ“ ЕАД, ЕИК ***, направените разноски по гр. дело №382/2022г. по описа на Районен съд – Г.Т., разноски в размер на 1152,34 лева, както и разноските по ч.гр.д. № 224/2022г. по описа на Районен съд - Г.Т. в размер на 242,06 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд – Д. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Г.Т.: _____